

TESS GERRITSEN

Pažadėk,
kad grįši

Knygute.lt

Tess Gerritsen

PAŽADĚK, KAD GRĚŠI

Romanas

Versta iš: Tess Gerritsen, Never Say Die,
Mira Books, an imprint of Harlequin Books, 2007

© Terry Gerritsen, 1992

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
"Harlequin Enterprises II B.V. / S. A. R. L."

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Neringa Barmutė, vertimas iš anglų kalbos, 2010

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2011

© iStockphoto. Com, viršelio nuotraukos

© Shutterstock. Com, viršelio nuotrauka

© "Svajonių knygos", 2011

© Knygute.lt, Elektroninė versija, 2012

*Mažiesiems nenaudėliams
Adamui ir Džošua*

Prologas

1970 metai, Laoso ir Šiaurės Vietnamo siena

Už trisdešimties mylių nuo Muong Samo jie pamatė, kaip dangų perskrodžia pirmos padegamosios kulkos.

Pilotas Viljamas Meitlendas, laukinis Bilas, pajuto, kaip lėktuvas "DeHavilland Twin otter" trūktelėjo it kumelaitė, kai kulka pataikė į fuzeliažo galą. Jis pasuko aukštyn, instinktyviai pasirinkdamas saugesnį kilimą. Kai po jais nusidriekė miglos apgaubti kalnai, iš paskos atskriejo nauja kulų kruša, nuliedama kabiną zenitinės artilerijos ugnimi.

- Po šimts, Kozi, tu prišauki nelaimės, - su-
niurzgė Meitlendas antrajam pilotui. - Regis,
kaskart, kai skrendu su tavimi, tenka paragau-
ti švino.

Kozlovskis ir toliau čiaumojo kramtomąją

gumą.

- Ko čia nerimauti? - nutęsė jis, linktelėdamas į suskilusį sticlą. - Praskriejo pro šalį bent per du colius.

- Greičiau per vieną.

- Pamanyk, koks skirtumas.

- Dar colis, ir būtų didžiulis skirtumas!

Kozis nusikvatojo ir pažvelgė pro langą.

- Aha, žmona man irgi taip aiškina.

Pilotų kabinos durys atsivėrė. Pro jas įkišo galvą krovinių metikas¹ Valdesas, ant pečių užsidėjęs paruoštą parašiotą.

- Kas per velniava čia dedasi... - Vyras sustingo, kai pro šalį it širšė prazvimbė dar viena kulka.

- Aplinkui laksto milžiniški galingi uodai, - paaikino Kozlovskis ir išpūtė didžiulį rausvą kramtomosios gumos burbulą.

- Kas čia buvo? - paklausė Valdesas. - Automatas AK-47?

- Panašiau į 0,57 mm kalibro pabūklą, - atsa-

¹ Lėktuvo įgulos narys, kurio užduotis - išmesti iš lėktuvo prie parašiuo pririštus krovinius (tose vietovėse, kur neįmanoma nusileisti) (čia ir toliau - vert. pastabos).

kė Meitlendas.

- Niekas neužsiminė apie tokius ginklus! Ką mums apskritai aiškino per instruktažą?

Kozlovskis gūžtelėjo pečiais.

- Kokie mokesčiai, tokie ir mokymai.

- O kaip laikosi mūsų "krovinyš"? - pasidomėjo Meitlendas. - Kelnių dar neprivarė?

Valdesas pasilenkė ir negarsiai tarė:

- Vyručiai, na ir keistas keleivis šįkart skrenda su mumis.

- Kas čia naujo? - paklausė Kozlovskis.

- Turiu omenyje, šis tipas kaip reikiant keistas. Į mus pliekia zenitinės artilerijos ugnis, o tas nė nemirkteli. Sėdi ramiausiai, tarsi plūduriuotų lelijų tvenkinyje. Jums reikėtų pamatyti, kokį medalioną jis pasikabinęs ant kaklo. Turbūt sveria mažiausiai kilogramą.

- Eik jau, - prunkštelėjo Kozlovskis.

- Sakau tau, Kozi, tas tipas ant trumpo riebaus kaklo pasikabinęs pūdą aukso! Kas jis toks?

- Kažkokia įžymybė iš Laoso, - paaiškino Meitlendas.

- Tik tiek jie tau pasakė?

- Aš paprastas pasiuntinukas. Daugiau žinoti

man nebūtina.

Meitlendas skraidino lėktuvą aštuonių tūkstančių pėdų aukštyje. Dirsčiodamas atgalios pro atviras kabinos duris, jis žvilgsniu užkliuvo už vienišo keleivio, ramiai sėdinčio tarp išvirtusių dėžių su prekėmis. Užtemdytoje kabinoje Laosiečio veidas spindėjo tarsi poliruotas raudonmedis. Akys buvo užmerktos, o lūpos be garso krutėjo. "Meldžiasi?" - paklausė savęs Meitlendas. Taip, vyriškis tikrai buvo vienas iš įdomesnių "krovinių".

Meitlendui ir anksčiau yra tekę gabenti keistus keleivius. Per dešimt metų, dirbdamas "Air America", jis gabeno ir vilkšunius, ir generolus, gibonus ir kažkieno moteris. Nuskraidindavo visur, kur tik reikėdavo. Kaip mėgdavo girtis: jeigu pragare būtų leidimosi takas, jis ir ten keleivius pristatytų - jei tik šie turėtų bilietą. Bet ką, bet kada, bet kur - tokia buvo "Air America" taisyklė.

- Song Ma upė, - pranešė Kozlovskis, pro besidriekiančią miglą žvelgdamas į vešlią džunglių žalumą. - Ten lengva pasislėpti. Jei apačioje mūsų tykoja dar daugiau 0,57 mm kalibro pabūklų, bus sunku nusileisti.

- Šiaip ar taip leistis bus sudėtinga, - atkirto Meitlendas, apžvelgdamas aksominio žalumo

skardį. Slėnis siauras, teks įskrieti greitai ir žemai. Leidimosi takas velniškai trumpas, tarsi smeigtuko įdrėskimas džunglių kilime, o ten dar gali tykoti nepastebėtas šaulys. Tačiau jiems buvo liepta nuskraidinti svarbų asmenį, kad ir kas jis būtų, iš Laoso tiesiai į Šiaurės Vietnamą. Kelionės atgal niekas neminėjo. Meitlendui tai atrodė lyg vienpusis skrydis į nežinomybę.

- Už akimirkos leisimės! - grįžtelėjęs per petį Meitlendas sušuko Valdesui. - Tegu keleivis pasirengia. Vos nusileisime, jam teks pasipus-tyti padus.

- Jis sako, kad pasiims ir dėžę.

- Ką? Niekas neminėjo jokios dėžės.

- Pakrovė paskutinę minutę, vos tik įkėlėme krovinius iš Nam Ta. Sunki bjaurybė, man gali prireikti pagalbos.

Kozlovskis nenoriai atsisegė diržus.

- Gerai, - atsidusęs tarė jis. - Tačiau atminkite - už dėžių tąsymą man niekas nemoka.

Meitlendas nusikvatojo.

- Už ką tau apskritai moka?

- Ak, už daugybę dalykų, - tingiai sumurmėjo Kozlovskis, paskui Valdesą žengdamas pro kabinos duris. - Už tai, kad valgau, miegu, pa-

sakoju nešvankius anekdotus...

Paskutinius žodžius užgožė kurtinantis sprogimas, nuo kurio Meitlendui užgulė ausis. Oro banga bloškė Kozlovskį - ar tai, kas liko iš antrojo piloto - atgal į kabiną. Kraujas aptaškė valdymo pultą, užliejo aukščiamatį. Tačiau Meitlendui nereikėjo prietaisų - ir taip matė, kad lėktuvas sparčiai krinta žemyn.

- Kozi! - sustūgo Valdesas, pamatęs sumaitotą antrojo piloto kūną. - Kozi!

Jo balsą beveik nuslopino riaumojantis vėjo sūkurys. Lėktuvas ėmė virpėti tarsi sužeista paukštė, kovojanti, kad nenukristų. Pripuolęs prie valdymo pulto Meitlendas išsyk suvokė - pažeista hidraulikos sistema. Geriausia, ko galėjo tikėtis - nukristi neapsivertus džunglėse.

Žvilgtelėjęs atgal, kad įvertintų patirtą žalą, pro sukuriuojantį lūženų debesį pilotas išvydo kruviną Laosiečio kūną, sukniubusį prie dėžių. Dar pamatė saulės spindulius, tvieskiančius pro keistai sulankstytą plieną, pastebėjo dangaus mėlynę ir debesis ten, kur turėjo būti krovinių durys. Kas per velniava? Ar sprogo lėktuvo viduje?

Meitlendas riktelėjo Valdesui:

- Gelbėkis!

Krovinių metikas neatsiliepė - vis dar spoksojo į siaubingus Kozlovskio likučius.

Meitlendas jį niuktelėjo.

- Kad tave kur, šok lauk!

Pagaliau Valdesas sureagavo. Išsvirduliavo iš pilotų kabinos į sulūžusių dėžių ir sulankstyto metalo raizgalynę. Stabtelėjo prie atdarų krovinių durų.

- Meitlendai! - sustaugė Valdesas pro vėjo kauksmą.

Vyrų žvilgsniai susitiko, ir tą akimirką abu suvokė tiesą. Abu žinojo. Tai paskutinis kartas, kai mato vienas kitą gyvą.

- Aš suspėsiu! - suriko Meitlendas. - Šok!

Valdesas paėjo kelis žingsnius atgal ir liuoktelėjo pro krovinių duris.

Meitlendas nesižvalgė atgal patikrinti, ar Valdeso parašutas išsiskleidė; mintys buvo užimtos svarbesniais dalykais. Lėktuvas kibirkščiudamas smigo žemyn.

Netgi ištiesęs ranką į diržo mygtuką pilotas suvokė - sėkmė jį apleido. Žemė per arti ir nespėtų prisikabinti parašuto. Vis tiek niekad jais nepasitikėjo. Prisisegti parašutą reikštų, kad nepasitiki savo pilotavimo įgūdžiais, o

Meitlendas, kaip ir visi kiti, žinojo esąs geriausiasias.

Jis vėl ramiai prisisegė diržus ir sugriebė valdymo svirtį. Pro suskilusį kabinos langą Meitlendas matė staigiai artėjančias džiungles, vešlią, žalią ir skausmingai gražią augmeniją. Pilotas visuomet nujautė baigsiąs gyvenimą būtent šitaip: vėjui švilpaujant jo sukiužusiame lėktuve, žemei artėjant, rankoms spaudžiant valdymo svirtį. Šįkart jam nepavyks išsisukti... Staiga jis suvokė savo mirtingumą. Pribloškianti mintis. "Aš tuoj mirsiu."

Jis vis dar jautėsi priblokštas, kai lėktuvas kliudė medžių viršūnes.

Vientianas, Laosas

Septintą vakaro buvo gautas pranešimas, kad "Air America" 5078 reisu skridęs lėktuvas dingo.

JAV ryšių tarnybos karinių operacijų kabinete pulkininkas Džozefas Kistneris ir jo kolegos iš Centrinės ir Gynybos žvalgybos priblokšti naujienos tylėjo. Nejaugi žlugo taip kruopščiai rengta, tokia svarbi JAV operacija?

Pulkininkas Kistneris nedelsdamas pareikalavo patvirtinti pranešimą. "Air America" tar-

nautojai atsiuntė daugiau informacijos. 5078 reiso lėktuvas, turėjęs atvykti į Nam Ta 15:00, taip ir nepasirodė. Buvo apieškotas spėjamas skrydžio kelias, paieškos tęsėsi iki sutemų, vis dėlto sudužusių liekanų nepavyko rasti. Tačiau buvo pranešta apie zenitinį apšaudymą netoli pasienio, o netoli Muong Samo pastebėti 0,57 mm pabūklai. Lyg to būtų negana, vietovė kalnuota, oro sąlygos - nenuspėjamos, o vietų, kur leistis būtų nepavojinga, - mažai.

Taigi atrodė logiška manyti, kad 5078 reiso lėktuvas buvo pašautas.

Aplink stalą susirinkusių vyrų veiduose buvo matyti niūrus susitaikymas. Šviesiausia viltis ką tik išnyko lyg dūmas kartu su pražuvusiu lėktuvu. Visi laukė, ką nuspręs Kistneris.

- Išaušus paieška bus tęsiama, - paliepė pulkininkas.

- Juk tai tas pats, kaip siųsti gyvuosius ieškoti mirusiųjų, - nesutiko ČŽV pareigūnas. - Nagi, ponai, visi puikiai žinome, kad įgula žuvo.

"Ak tu, šaltakraujis niekše", - pamanė Kistneris. Tačiau ČŽV pareigūnas buvo teisus, kaip visuomet. Pulkininkas susirinko dokumentus ir atsistojo.

- Ne žmonių ieškosime, - paaiškino jis. -

Mums reikia sudužusio lėktuvo. Noriu, kad jį rastumėte.

- O kas tuomet?

Kistneris užspaudė portfelio sagtį.

- Sunaikinsime.

CŽV pareigūnas pritariamai linktelėjo. Niekas dėl to nesiginčijo. Operacija žlugo. Nieko daugiau nebebuvo įmanoma padaryti.

Tik sunaikinti įkalčius.

1

Dabartis. Bankokas, Tailandas

Generolas Džo Kistneris neprakaitavo, ir tai be galo stebino Vilę Džeinę Meitlend, nes ji pati jautėsi mirkstanti prakaitu per praktiškus medvilninius apatinius, berankovę medvilninę palaidinę ir susiglamžiusį saržos sijoną. Kistneris atrodė panašus į žmogų, kuris tokiame karštyje turėtų žliaugti prakaitu. Raudonveidis vyriškis buldogo smakru, nosis išvagota raudonų venų tinklo, o sprandas toks storas, kad regėjosi - krakmolyta kariškos uniformos apykaklė tuoj plyš. "Visa esybe atrodo esąs stačiokiškas, tiesmukas, užsigrūdinęs senas ka-

reivis, - pamanė ji. - Tik akys neramios, vengia žvilgsnio." Šios žvarbiai melsvos akys dabar žvelgė pro verandą. Tolimos, vešliai apaugusios Tailando kalvos tarytum garavo nuo popietės kaitros.

- Kvaile užmačia, panele Meitlend, - burbtelejo generolas. - Praėjo dvidešimt metų. Turite pripažinti - jūsų tėvas miręs.

- Mano motina niekuomet su tuo nesusitaikė. Jai reikia kūno, kurį galėtų palaidoti, generole.

Kistneris atsiduso.

- Žinoma. Žmona yra žmona. Tiek moterų liko našlėmis, kad pasimiršta...

- Ji nepamiršo.

- Nežinau, ką jums pasakyti. Ką derėtų pasakyti. - Atsisukęs į merginą Kistneris įsmeigė į ją melsvų akių žvilgsnį. - Ir išties, panele Meitlend, kam to reikia? Tik tam, kad patenkinčiau jūsų smalsumą?

Vilė suirzo. Dėl jo žodžių užduotis pasirodė banali, o jaustis nereikšminga Vilė nekentė užvis labiausiai. Ypač prieš tokį pasipūtusį skustagalvį karo kurstytoją. Laipsnis nedarė jai jokio įspūdžio, tik jau ne po to, kai per pastaruosius mėnesius teko susidurti su šitiek kariuomenės stuobrių....